

ФЕНОМЕН «БРАТІВ ГАДЮКІНИХ»

Стаття присвячена одному з найприкметніших рок-гуртів Львова – «Брати Гадюкіни». Висвітлюються ключові моменти з історії гурту, що призвели як до успіху, так і до завершення їх діяльності в якості музично колективу. Розглядаються індивідуальні творчі долі учасників. Визначається вплив творчості гурту на наступні покоління українських рок-музикантів.

Ключові слова: «Брати Гадюкіни», рок-музика, рок-культура.

Актуальність. Історія української рок-музики набула найвищого рівня популярності завдяки таким гуртам, як «Океан Ельзи», «ВВ», «Скрябін», «Друга Ріка», «Мандри» та багато інших. Нарешті стало модним слухати українське не лише в Україні, але й далеко поза її межами. Початок хвилі популярності українського року сягає кінця 80-х років і пов'язаний з гуртом «Брати Гадюкіни». Виникає потреба визначення його ролі в історії розвитку львівської, а відтак і української рок-музики. В даний момент науково-музикознавчих досліджень, які б стосувалися обраної нами теми немає, що є ще одним аргументом на користь актуальності роботи. Метою є вияв чинників, які вплинули на успіх гурту та причини припинення існування як музичного колективу. Об'єктом розгляду є українська рок-музика як соціокультурний та музично-стильовий феномен. Предметом – творчість гурту «Брати Гадюкіни».

Часткову інформацію, присвячену предмету дослідження, ми почерпнули з журналів «Галас», «Аут», «Рок око» тощо та монографій, присвячених українській рок-музиці: «Україна In Rock» [2], «Легенди химерного краю» [3], «Обличчя музики» [4], «Львів-рок: пів століття боротьби» [8]. Найбільше інформації про «Гадюкіних», звичайно ж, можна знайти в мережі Інтернет. В першу чергу – це відеозаписи концертів гурту, починаючи з новорічного вечора у Москві, на який музиканти були запрошені Аллою Пугачовою у 1989 році, і до сьогодні. Важливими є статті, рецензії на концерти, численні інтерв'ю друзів та колег по роботі у текстовому аудіо- чи відео-форматі. Одна з найдетальніших статей про гурт знаходиться на сайті Вікіпедія, де точно вказані дати і події, проте найбільшу цінність для нас мають

інтерв'ю учасників, де історія звучить устами її творців. Серед друкованих видань про «Братів» знаходимо мінімум інформації, до прикладу, у Ю. Перетятка історія гурту займає менше сторінки.

«Брати Гадюкіни» – це справді унікальний гурт. І ця унікальність проявилася буквально у всьому. Це перший львівський рок-гурт, відомий не лише у межах залізної завіси, але й поза її межами. Це можна пояснити історичними та соціально-політичними причинами, через які рок-музика на офіційному рівні стала «майже» дозволеною (відбувається, хоч і під пильним наглядом, створення «легальних» рок-клубів, організовуються рок-фестивалі по всьому Радянському Союзу).

Кінець 80-х для Радянського Союзу був нелегким періодом. Для того, щоб домогтися міжнародного визнання процесу демократизації комуністичного режиму уряд СРСР повинен був зважати на реакцію світової громадськості щодо дотримання міжнародних угод з гуманітарних питань, зокрема, прав людини. Посилився й тиск внутрішньої опозиції. 6 вересня 1987 р. утворилася Українська ініціативна група за звільнення в'язнів сумління. До неї увійшли В. Барладяну, І. Гель, М. Горинь, З. Попадюк, С. Хмара та В. Чорновіл. Група звернулася до уряду СРСР з вимогами звільнити й реабілітувати усіх політв'язнів, виключити з Кримінального кодексу УРСР дискримінаційні антиконституційні статті та повернути в Україну тіла політв'язнів, що загинули в концтаборах.

Спільними зусиллями закордонних та вітчизняних правозахисників, урядів демократичних держав вдалося домогтися кардинальних зрушень у функціонуванні каральної системи в СРСР. Суттєва її сторона – переслідування за інакомислення – була зруйнована. Протягом 1987 р. з тюрем, концтаборів та заслань повернулося близько 300 політв'язнів. Однак на початок 1988 р. у в'язницях та психотюрмах ще залишалось не менш, як півсотні в'язнів сумління. Протягом 1988 р. були звільнені ті в'язні, котрі відмовились звертатися за «помилуванням». 7 грудня на сесії ООН М. Горбачов, злукавивши, заявив, що в СРСР політв'язнів немає. Але останні члени УГГ були звільнені з таборів лише 1989 року, а Б. Климчак – наприкінці 1990 р. Про ці події детально можна довідатись з циклу статей «Антирежимний рух» (1956–1991) Ю. Зайцева.

Отже, побачивши, що відбувалося в Україні в кінці 80-х років, маємо можливість оцінити, наскільки сильно «Брати Гадюкіни» кон-

трастували з тим, що було «дозволено». Проте варто зауважити, що їх поява на рок-сцені відбулася досить вчасно. Сергій Кузьмінський у одному зі своїх інтерв'ю розповідає про цікаву подію, він не вказує точної дати, але, судячи з контексту, це було в час московських гастролей 1989 року: «Один раз навіть Михайл Горбачов приїжджав. А ми йому пісні бандерівські: «В нашім ріднім сересері – раз-два-три холера!». Було смішно. Ще років п'ять до цього за таке відвозили до Сибіру» [8]. Насправді ж за таке могли до Сибіру відвезти ще і за 2 роки до цього. Тим не менш вийшов дуже веселий рок, який ідентифікують як суміш рок-н-ролла, блюзу, панку, реггі, фанку, фольку і специфічних «гадюкінських» текстів з гострим сарказмом, тотальним стьобом [16], з використанням галицьких діалектизмів, наркоманського сленгу і ненормативної лексики для кращої різноманітності. Сам Кузьмінський, проживаючи вже в Москві, відповів на запитання стосовно манери висловлювання так: «Це від того, що так розмовляли навколо. Ми жили в такому середовищі. І співали пісні про нього. Не знаю, якщо б я тепер писав пісні, можливо, вони б були російською з азербайджанським акцентом...» [1].

Початок цієї неймовірної історії зі стрімкими злетами та падіннями сягає 1988 року – це дата першого концерту у приміщенні клубу «Енерго», хоча задум виник значно швидше: «1986 року я вийшов із зони, відмотавши «троячку» під Харковом за незаконне виготовлення наркотиків. Поки я «чалився», сталася перебудова, дозволили створювати рок-клуби. На зоні я читав про все це в газетах... У Львові є рок-клуб! Такого просто бути не може! Нарешті хлопці відв'язуються, і піде рок-н-рол. І ось, приїхавши до Львова, що я бачу? ...співають пісні на слова Кобзаря. Кажу: «Хлопаки! Це зрозуміло! Але де ж рок-н-рол? Усе, тепер же можна! Давайте скаженітимемо хоча б років п'ять»¹ [8].

Як саме зародилася група ми теж дізнаємося зі слів фронт-мена: «Львів – місто невелике, а лабухів у ньому завжди було багато.

¹ Варто відступити від історії і на декілька слів зупинитися на манері розмови С. Кузьмінського. Бачимо, що лідер гурту абсолютно вільно себе почуває, не старається добирати вишуканих слів, говорить суржилом, зі сленгами та без цензури там, де йому зручно. Звичайно, це було б дивно, якби він цього не робив, зважаючи на те, що тексти його пісень написані в такому ж стилі. Щоправда, цитуючи С. Кузьмінського, з етичних міркувань дещо довелося замінити літературними синонімами.

З кимось я грав на весіллях і в шинках, з кимось блюзував ночами. Збиралися спонтанно. Швидше від байдикування. А тут рок-фестиваль якийсь локальний – вирішили прикольнутися». Лідером гурту на той час був Олександр «Шуля» Ємець, який також був автором музики і текстів. Тоді музиканти виконували припанковані російськокомовні рок-н-рольні композиції з іронічним підтекстом. Йому належала й ідея назви, від імені одного з персонажів оповідання російського дитячого письменника Віктора Драгунського «Смерть шпигуна Гадюкіна», популярного у 1960-х роках.

Окрім «Шулі» до першого складу групи входили Сергій «Кузя» Кузьмінський (клавішні), Михайло «Лузя» Лундін (барабани), Олександр Гамбург (бас-гітара) і Андрій Партика (гітара). В цей період в репертуарі групи з'явилися кілька речей на галицькому суржику авторства Кузі («Чуваки, всьо чотко» і «Мертвий півень»), і саме вони викликали фурор на московському фестивалі «СьРок-88». Після повернення з Москви Шуля на певний час втратив виконавську форму, а влітку 1989 року взагалі пішов з групи відроджувати свій попередній проект «Оркестр деда Мазая». Кузя перебрав штурвал до своїх рук, а на місце Ємеця прийшов клавішник Ігор «Ковбаса» Мельничук, який до того грав у командах «Кооп» і «Діти тяжкого року». За два тижні новий фронт-мен написав 11 україномовних текстів, які увійшли до програми «Наша відповідь Кобзону» і стали основою їхнього дебютного альбому «Всьо чотко!», який перевипускався в 1995 та 2003 роках. «Я написав 11 пісень, зокрема, „Наркомани на городі” та „Ой, лихо!”». По суті, весь перший альбом. Це була просто пародія на наявний тоді рок-рух. Записали касету прямо на репетиції, а через місяць її вже продавали на всіх базарах. Сталася якась незрозуміла „річ”... Зранку мав вирішити одне дуже важливе питання, а все інше вже відбувалося само собою: з'явилися якісь люди, які впорядкували наш шоу-бізнес, і машина запрацювала» [14]. Цей альбом записали за фінансової підтримки майбутнього менеджера групи Олени Мархасової у травні 1989 року під керівництвом Володимира Бебешка в студії, облаштованій у БК Залізничників («Рокс»): «...в якісь прохідній кімнаті, облицьованій кахлем» [14]. І, відповідно, на фестивалі «СьРок-89» «Гадюкіни» виступили з повністю україномовною програмою. Щоправда, грошей, аби повністю розрахуватися за запис не вистачило, і Кузя «подарував» кілька пісень дружині звукорежисера Віці Врадій, з якими

вона згодом перемогла в рок-номінації на першому фестивалі «Червона рута» під творчим псевдонімом «Сестричка Віка» у вересні 1989 року у Чернівцях. «Гадюкіни» завоювали друге місце в номінації «Рок».

Саме ту касету мала можливість послухати Алла Пугачова, коли приїхала до Львова: «...її приколола українська мова, і Пугачова наказала нас знайти. Знайшли, щоправда, не мене, а барабанщика Мишка і нашу директрису. Вони підписали якісь папери. Коли мені про це розповіли, я похихотів і подумав: „Ага, звичайно...“. Але на початку грудня ми таки поїхали до Москви. Відіграли в солянці 20 концертів» [8]. Саме тоді хлопці виступили на «Різдвяній зустрічі з Аллою Пугачовою» і хоча з телеверсії концерту їхній виступ вирізали, цей епізод став трампліном для концертної діяльності по Україні та всьому СРСР. Тоді ж почалися перші «відрядження за кордон»: по лінії фестивалю «Червона Рута», який повіз своїх лауреатів до Канади; «Гадюкіни» дали чотири концерти в Торонто.

У 1991 р. з гурту пішов Олександр Гамбург. Бас-гітаристом став Ігор Мельничук, який привів до групи клавішника, випускника консерваторії Павла Крахмальова. (Павло Крахмальов: «Першу касету БГ я купив за 25 рублів!»). Тоді ж до складу групи ввели гітариста Еріка «Кабана» Хрептика (1965–1996), недавнього студента Львівського медичного інституту і ветерана «Кооп» і «ДТР», та духову секцію – Степан Коваль, Богдан Ватащук та Олег Качечка. На студії «Аудіо-Україна» «Гадюкіни» записали другий альбом «Ми – хлопці з Бандерштадту», презентація якого відбулася в грудні 1991 року, і який виходить вже на вінілі.

Бренд «Брати Гадюкіни» розширюється до творчого об'єднання, яке займається підтримкою молодих талановитих земляків – «Плач Єремії», «Мертвий півень», «Клуб шанувальників чаю», та проведенням різних рок-акцій. У 1992 році разом з іншими переможцями фестивалю «Червона Рута» (вдруге фестиваль відбувся у серпні 1991 року) гурт вирушає в тур по Польщі, Німеччині, Бельгії та Франції, фігуруючи на афішах як Mainstream Snake Brothers. (Павло Крахмальов: «...нам затримували гонорари й добові – боялися, що втечемо і залишимося» [15]). Один з концертів, у престижному брюссельському залі Le Botanique, з подачі радника міністра міжнародних зв'язків Франкомовного Товариства Бельгії Зенона Ковалю, записується з пульта, щоб майже 15 років по тому бути оприлюдненим

у вигляді платівки «Live a Bruxelles». У вересні 1992 року гурт провів акцію «Не проп'єм Україну», після чого на півтора роки припиняє будь-яку діяльність. Одною з важливих причин послужила наркотична залежність лідера гурту. За допомогою представників української діаспори з Бельгії йому влаштували в Брюсселі курс лікування. На початку 1994 року група зібралася без лідера і записала кілька пісень. Влітку 1994 року Кузьмінський приєднався до однієї з груп. За участю бек-вокалісток Юлії Донченко та Лілії Павлик у студії Романа Люзана «Галмлин» команда записала третій альбом «Було не любити», який за шість місяців випустила на компакт-диску компанія «Caravan CD». Оформлення здійснив львівський художник Орест Макота. Ігор Мельничук: «Цікава історія з обкладинкою. Дівчина, яка на ній зображена, приїхала до Львова, щоб стати моделлю. Наші знайомі художники її три дні поїли, щоб вона погодилася позувати топлес. Коли принесли слайди, ми всі були приголомшені, тому що без будь-якого фотошопу вийшов такий колорит – їй лише стрічки домальовали. Потім її батьки подали на нас до суду» [15]. Про цей факт згадує і Орест Макота на сторінках альманаху Хіппі у Львові. А С. Кузьмінський пригадує дещо іншу історію: «Світлину зробив львівський фотомитець Жук, який спеціалізувався на оголеній жіночій натурі. Цей знімок я побачив у свого знайомого львівського художника Ореста Макоти, який, власне, й домальовував вінок. Запитую в нього: «Оресте, можна поюзати цю фотку?». І він нам її подарував. Пам'ятаю, після виходу альбому, років через три-чотири, до мене приходили якісь виклики до суду, бо Жук подав позов за використання його роботи» [14].

У той час загострилася внутрішня криза, пов'язана з творчою конкуренцією Кузі і Андрія Партики. Наприкінці 1994 року Партика з Юлією Донченко залишають гурт і створюють дует «Гавайські гітари». На місце Партики на початку 1995 року взяли Геннадія «Гешу» Верб'яного, гітариста львівської групи «Рудольф Дизель». Після того, як до армії забрали саксофоніста Богдана Юра, «Брати Гадюкіни» в 1995 році переїжджають до Києва. Десь тоді розпрощалися і з продюсером Оленою Мархасовою.

У Києві на студії «Комора», починаючи з грудня 1995 року, записують четвертий альбом «Бай, бай, мила», а заодно переписують на CD альбом «Всьо чотко!». На жаль, обох релізів довелося чекати

довго: «Бай, бай...» під назвою «Щасливої дороги» побачив світ лише у 1999-му, а «Всьо чотко!» – у 2003 році.

У той же період у «Гадюкіних» починаються проблеми з організацією концертів. Відчуваються складнощі з технічним забезпеченням групи з 9 осіб, які принципово не грають під фонограму. Після шоу у тернопільському Палаці Культури «Березіль» «Гадюкіни» за спільною згодою припиняють концертувати, а на початку 1996 р. припиняють спільну діяльність. Справжня причина крилася явно не в проблемах з технічним забезпеченням. На це питання дає відповідь сам С. Кузьмінський: «...ми в терміновому порядку їдемо на фестиваль „Таврійські ігри“. І я пам'ятаю момент просвітлення. Стою на сцені, кричу в мікрофон, десь там далеко сидять глядачі, хтозна які, і хтозна чим вони дихають. І в голову приходить чітко сформована думка: „Ваня, ти чого тут стоїш?“ Я аж текст забув, до глибини душі вражений ясністю і однозначністю цієї думки. І от з цього моменту я потихеньку став відступати...» [14].

Надалі Сергій Кузьмінський переїхав до Москви та продовжував кар'єру як псай-грансовий діджей Pubert'a, а потім – мережевий електронний музикант Qzzaargh. Ігор Мельничук і Павло Крахмальов у 1997 році засновують у Києві студію «Гадюкіни Records», де записують музику для кіно і телебачення. Михайло Лундін і Генадій Верб'яний повернулися до Львова.

У 2000 році на «Росток Records» було перевидано live-платівку «На!Живо», зліплена з фрагментів трьох різних концертів «Гадів» 1994–95 років у Львові, Москві та Севастополі.

Все змінилося на початку 2006-го, коли з подачі давнього приятеля Гадюкіних Овдія Пиналова, легенди все ж зважилися на реюніон. (Павло Крахмальов: «Я відчував, що це треба зробити. Не задля фінансової вигоди, а просто так. Треба і все! Перемови йшли довго і важко, але врешті-решт ми згадали наші пацянячі стосунки, завдяки яким ми стільки років були разом, і вдарили по руках. Без будь-яких контрактів, на взаємній довірі. Так механізм той і запустився» [15]). За рахунок залучення духової секції та гітариста відомого київського блюз-рок-колектива «Джанкой Бразерз» та запрошення на підспів Олени Романовської (в середині 90-х була вокалісткою гурту «999») й перевіреної бойової подруги Лілії Павлик був відтворений максимально повний Гадюкінський склад і, провівши близько двадцяти репетицій, 20 січня Брати дали фантастичне за

енергетикою й позитивом шоу, яке без перебільшення назвали «Концертом року» і «Камбеком століття» [16]. А дванадцять тисяч глядачів, які, незважаючи на 28-градусний мороз, забили вщерть київський Палац спорту, – красномовний показник того, як на це повернення чекали. Описувати те, що відбувалося в залі того вечора, – справа пуста. Словами все одно ту атмосферу і стан душі не передати, а згадати їх (тим, хто був) чи спробувати уявити (тим, кому не пощастило) можна, подивившись DVD «Вродило».

В фіналі історичного концерту вражений прийомом Кузя щиро подякував екстазованій публіці і з властивим гумором попрощався від імені Братів Гадюкіних ще на десять років: «Раді були вас всіх бачити тут. „Брати Гадюкіни” прощаються з вами ще на десять років». Проте після цього було ще кілька концертів.

3 серпня 2009 року після важкої хвороби (рак горла) Сергій Кузьмінський пішов із життя. 3 червня 2011 року у Київському палаці спорту легендарні «Брати Гадюкіни» разом з найвідомішими українськими рок-музикантами зіграли концерт пам'яті Сергія Кузьмінського «Я вернувся додів». Окрім «Гадюкіних» у концерті взяли участь «Океан Ельзи», «Воплі Відоплясова», «Ляпіс Трубецкой», «ТНМК», «Бумбокс», «Мандри», «ТіК», «Даха Браха», «Гайдамаки», Тарас Чубай, «Димна Суміш» та інші відомі українські виконавці. Після такого вибухового концерту знову «розійтися по домах» було просто нереально. Маючи стільки фанатів в декілька поколінь учасники гурту у 2013 році спільно прийняли рішення про відродження. Розмови почалися після концерту пам'яті Сергія. Тоді багато друзів та шанувальників команди запропонували відновити справу «Гадів». Як результат повстав новий альбом під назвою «Made in Ukraine». В альбомі знайшли відбиток події в Україні, зокрема, Євромайдан і бойові дії на Сході України. Станом на жовтень 2014 р. альбом розміщено до вільного завантаження на офіційному сайті гурту.

Нещодавно Gazeta.ua [7] опублікувала статтю про запозичення мелодій «Братами» від західних гуртів. Крадіжкою це аж ніяк не назвеш, бо хлопці самі на обкладинці альбому писали, чий піснi їх надихали. Серед них – легендарний Френк Заппа з піснями «Harder Than Your Husband» («Емігрант сонг») і «Be in my video» («Жовті стрічки»), який надихав не тільки "Гадюкіних", адже саме йому «Deep Purple» присвятили свою «Smoke On The Water», гурт «Dire Straits» пісню «Wild West End» надихнув на «Ми ходили, дили, дили»,

«Talking Heads» і їх «Life During Wartime» у «Братів» перетворилась на «Мужчина та'як я». Звісно, хлопцям не бракувало творчого натхнення, щоб писати власні пісні, проте вони і не нехтували хорошими західними хітами, для того, щоб зробити з них свій варіант.

Тексти пісень надзвичайно різноманітні. Найчастіше звучить соціально-політична тема, в іронічному дусі оспівується життя звичайних людей в умовах, які забезпечує влада («Боже не дай», «Червона фіра», «Ми – хлопці з Бандерштату» та ін.). У словах може звучати глибока іронія, а музика написана в стилі реггі, що ще більше підсилює зміст слів. Також велику частину пісень займає тема про любов, звісно, не без гумору: «Ми зустрілись з тобою у парку, а розстались з тобов навесні»; або ж про невдале рандеву:

*«Шо ж? Шо ж?
Шось підлила до вина
В міліції кажуть:
„Якийсь клофелін”
Бо обручка, получка і цепенура
Щезли, як з білих яблунь дим...»*

«Брати Гадюкіни» – це гурт, пісні якого стали гімнами. У містечку Мостиська на Львівщині завдяки пісні «Приїдь до мене у Мостиська», назвали вулицю іменем Сергія Кузьмінського. Пісня «Файне місто Тернопіль» стала неофіційним гімном міста. В одному зі своїх останніх інтерв'ю Сергій Кузьмінський на запитання «А знаєш, що пісня „Файне місто Тернопіль” стала неофіційним гімном міста?» щиро відповів: «Якби знав, що так станеться, написав би пристойніші слова. Паскудна пісня, мушу сказати...» [12]. Останнім часом популярність висмикнутої з пісні фрази «Файне місто Тернопіль» набрала масовості. Звучить звідусіль: з уст державних мужів, з телебачення та радіо, з реклам та афіш, маємо рок-фестиваль з такою назвою, ресторан, конкурс шкільних та літературних творів, малюнків... І чи не все за «сприяння місцевої влади» [12]. На їх піснях виросло декілька поколінь, з впевненістю і без перебільшення можна сказати, що без цих пісень не обходилась жодна компанія мого покоління, де була гітара.

Незважаючи на те, що активна діяльність «Гадюкіних» як гурту тривала приблизно 8 років, протягом цього недовгого періоду вони перетворилися в легенду, їх називали українськими «Rolling Stones»,

ажіотаж на їх концертах досягав рівня ажіотажу на концертах «The Beatles». «Ми стали голосом покоління», – сказав колись Пол Маккартні. Буде доречно сказати таке і про «Братів Гадюкіних», можливо, не у всесвітньому масштабі, проте гарантовано у всеукраїнському.

Література

1. Гнатів О. Боже, не дай дотягнути до пенсії // Галицький кореспондент. Режим доступу: <http://gk-press.if.ua/index.php?q=node/1536>
2. Євтушенко О. Україна In Rock / О. Євтушенко. – Київ: Грані-Т, 2011. – 240 с.
3. Євтушенко О. Легенди химерного краю / О. Євтушенко. – Київ: Автограф – 2004. – 222 с.
4. Євтушенко О. Обличчя музики: Творчі портрети українських зірок / О. Євтушенко. – Тернопіль: Джура. – 2006. – 270 с.
5. Зайцев Ю. Антирежимний рух (1956–1991) // Львів: Історичні нариси / Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 1996. – С. 543–610. Режим доступу: <http://map.lviv.ua/statti/zajcev.html>
6. Михалик В. Сімдесяті роки. Віхи століття, що минає Поступ. Щоденна львівська газета. Режим доступу: http://postup.brama.com/000701/111_10_1.html
7. Столярчук І. Музична шпаргалка: у кого "позичали" пісні "Брати Гадюкіни" / Gazeta.UA. Режим доступу: http://gazeta.ua/articles/culture/_muzichna-shpargalka-u-kogo-pozichali-pisni-brati-gadyukini/560910
8. Павлов О. Всього чотко було. Лідер гурту «Брати Гадюкіни» Сергій Кузьминський про життя та кар'єру / Тиждень. Уа. – 14.08.2009. – Режим доступу: <http://tyzhden.ua/Publication/4442>
9. Перетятко Ю. Львівський Рок 1962–2002. – Видання 2-ге, доповнене. – Л.: ФІРА-люкс, 2003.
10. Роконата // Червона рута: Вісник фестивалю. – 1989. – четвер, 21 вересня. – № 3. – С. 2–3.
11. Синєокий О. В. Метаморфози комунікативного розвитку української школи рок-музики в джерелах звукозапису 1960–1990 рр. / О. В. Синєокий // Вісник Харківської державної академії культури. – 2013. – Вип. 41. – С. 23–32. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/hak_2013_41_5.pdf
12. У Тернополя може з'явитися офіційний гімн <http://www.gazeta-misto.te.ua/news>
13. Українська музика та сучасна рок-культура. Альманах Олександра Євтушенка. Режим доступу: <http://www.ssvs.ru.rock-oko.com/>

14. «Кузя Гадюкин...» Режим доступу: <http://www.cumart.org/kuzuja.htm>
15. Офіційний сайт гурту «Брати Гадюкіни». Режим доступу: <http://www.gady.com.ua/history>
16. «Брати Гадюкіни» Вікіпедія – вільна енциклопедія. Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8_%D0%93%D0%B0%D0%B4%D1%8E%D0%BA%D1%96%D0%BD%D0%B8

Олександра Кліщ. Феномен «Братъев Гадюкиных». Статья посвящена одной из самых примечательных львовских рок-групп – «Братъев Гадюкины». Освещаются ключевые моменты из истории группы, которые привели как к успеху, так и к завершению их деятельности в качестве музыкального коллектива. Рассматриваются индивидуальные творческие судьбы участников. Определяется влияние творчества группы на следующие поколения украинских рок-музыкантов.

Ключевые слова: «Братъев Гадюкины», рок-музыка, рок-культура.

OleksandraKlishch. The Phenomenon of ‘The Gadiukin Brothers’.

‘The Gadiukin Brothers’ is a really singular group. That was the first rock group from Lviv well known not only within the ‘Iron Curtain’ but also outside it. This can be explained by historical, social and political reasons due to which the rock music became ‘almost’ allowed on the official level.

The end of the eighties was not an easy period for the Soviet Union. To win an international recognition of the democratization process within the communist regime, the Soviet Government had to take account of the world public reaction to observance of international agreements referring to the humanitarian problems, in particular, to the human rights. The pressure on the part of the internal opposition increased, too. Since 1987, political prisoners started leaving prisons, asylum jails, concentration camps and places of exile. The last of them were only set free at the end of 1990.

Therefore, seeing what was happening in Ukraine at the end of the eighties we are able to appreciate how much the Gadiukin Brothers contrasted with what was ‘allowed’. However, it should be mentioned that their appearance on the rock stage occurred very timely. Nevertheless, a very funny rock came out, identified as a mixture of rock’n’roll, blues, punk, reggae, funk, folk with specific Gadiukins’ texts containing poignant sarcasm, total mockery, using West Ukrainian dialecticisms, freaky slang and obscenities for better variety’s sake. Kuzminskyi himself, while living already in Moscow, answering a question about their parlance, expressed his opinion as follows: “This is because people around used to speak in such a way. We lived in such an

environment. And we sang about it. I don't know, if I was writing songs now, maybe they would be in Russian with Azerbaijani accent".

The beginning of this incredible story with swift rises and steep falls dates 1988: that is the date of the first concert in the facilities of 'Energo' club. During almost 10 years, making pauses for Sergiy Kuzminskyi's drug treatment, the Gadiukin Brothers managed to put out several studio albums, gave concerts in Europe, Canada, in the United States, became winners of numerous rock festivals and made their fans' conquest for many generations to come.

In 1996 by common agreement, put an end to the joint activity. The real motive was not obviously hidden in the technical maintenance problems. This question is answered by S.Kuzminskyi himself: "... We go on short notice to the Tavria Games Festival. And I can remember the enlightenment moment. I am standing on the stage, shouting into the microphone, the audience is there far below, nobody knows who they are and what's on their minds. And then an explicit idea crosses my mind: "Man, what are you standing here for?". I even forgot the text, struck to the bottom of my heart by vividness and unambiguousness of that idea. Starting from that moment, I began drawing back slowly...".

Later on, Sergiy Kuzminskyi moved to Moscow and continued his career as psy-trans D.J. at Pubert, after that as a net electronic musician Qzzaargh. Igor Melnychuk and Pavlo Krakhmalyov founded in 1997 the Gadiukin Records Studio in Kyiv, recording music for the cinema and the TV there. Mykhaylo Lundin and Gennadiy Verbianyi returned to Lviv.

Everything changed at the beginning of 2006, when the legends finally ventured to reunite. On the 20th of January, the Brothers gave an energetically and positively fantastical show which was later named literally 'the Concert of the Year' and 'the Comeback of the Century'. And the twelve thousand people of audience overfilling the Kyiv Sports Palace despite the 28 Centigrade degrees below zero outside, are a speaking proof of how much that comeback had been awaited. It is useless to describe what was going on in the hall that night. Word are helpless.

At the final part of that historic concert 'Kuzia', impressed by the hearty welcome, thanked the ecstatic audience and said goodbye with his specific humor on behalf of the Gadiukin Brother for another ten years: "We were happy to see you all here. The Gadiukin Brothers say goodbye for another ten years". Nevertheless, some more concerts took place after that.

Sergiy Kuzminskyi passed away on 3 August 2009, after a heavy disease. On 2 June 2011 the legendary Gadiukin Brothers, jointly with the most known

Ukrainian rock musicians, played a concert commemorating Sergiy Kuzminskyi 'I've come back home'. Besides the Gadiukins, the participants of the concert were Elsa's Ocean, Vopli Vidoplyasova, Lapis Trubetskoy, THMK, Bumbox, Mandry, TiK, Daha Braha, Haidamaky, Taras Chubay, Dymna Sumish and other well-known Ukrainian performers. After such an explosive success, it was impossible just to 'call it a night' once more. With such a number of fans of various generations, in 2013 the group participants jointly made the decision to regenerate. As a result, a new album entitled 'Made in Ukraine' appeared. The album reproduces the Ukrainian events, in particular, the Euromaydan and the combat operations on the Ukrainian East. By October 2014, the album has been made available at the official site of the group for free download.

The Gadiukin Brothers is a group whose songs have become anthems. In Mostyska, a town of Lviv Region, owing to the song 'Come to me in Mostyska', a street was named after Sergiy Kuzminskyi. The song 'The neat city of Ternopil' became an unofficial anthem of the city.

They have become a legend within that short period, they were called the Ukrainian Rolling Stones, the pothor at their concerts measured up with the one there was at the concerts of the Beatles. "We have become a voice of the generation", said Paul McCartney once. It would be appropriate to say the same about the Gadiukin Brothers, maybe, not on a world-wide scale, but definitely so on the all-Ukrainian one.

Keywords: "Brothers Gadiukiny", rock music, rock culture.